

Arrest

nr. 214 561 van 20 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. DAMEN
Elisabethlaan 122
2600 BERCHEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 december 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 december 2018 *“waarbij aan verzoeker het bevel wordt opgelegd om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens”*.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2018.

Gelet op de terechtzitting van 18 december 2018, waarbij de verdere behandeling van de vordering wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 19 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BOELENS, die loco advocaat W. DAMEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Albanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 16 april 1984.

Op 21 juni 2017 wordt de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd door de PZ Antwerpen uit hoofde van bedreigingen door middel van zinnebeelden.

Op 21 februari 2018 wordt de verzoekende partij bij verstek veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 8 maanden wegens inbreuk op de wapenwetgeving en bedreigingen door gebaren en zinnebeelden.

Op 19 september 2018 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Tevens neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Voormeld beroep is nog hangend.

Op 4 oktober 2018 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 8 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats (bijlage 39bis).

Op 12 november 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 7 december 2018 met nummer 213 854 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus

Op 12 december 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, die tevens de beslissing tot terugleiding bevat. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

In zoverre verzoekende partij de maatregel van vrijheidsberoving zoals bedoeld in artikel 71, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) van 12 december 2018 eveneens zou aanvechten wijst de Raad op het volgende.

Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die met toepassing van artikel 74/5 vastgehouden wordt in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden.”

Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, tweede lid van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar zij wordt vastgehouden openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht. De vordering is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst

dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

De verzoekende partij geeft aan dat zij zich momenteel bevindt in het gesloten centrum met het oog op repatriëring. Daarenboven is haar repatriëring voorzien voor 21 december 2018.

De verwerende partij betwist het hoogdringend karakter van de vordering niet.

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. Nu de verzoekende partij wordt geconfronteerd met een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ieder ogenblik doorgang kan vinden en zij diligent optrad, is het hoogdringend karakter van de vordering voldoende aangetoond.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 9bis, §1 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1-4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3, 6 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.2.1.1. De verzoekende partij betoogt dat geen rekening werd gehouden met haar feitelijke situatie. Zo zou geen rekening gehouden zijn met haar gezins- of familieleven, met het gegeven dat het centrum van haar belangen in België ligt en dat ze geen morele, sociale of financiële opvang heeft in België. De verzoekende partij beweert dat zij met mevr. M. een stabiele en duurzame relatie onderhoudt. Ook zou zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst dreigen het slachtoffer te worden van een heersende bloedwraak. Tot slot betoogt de verzoekende partij dat zij op 16 januari 2019 dient te verschijnen voor het hof van beroep te Antwerpen en dit in het kader van een correctionele procedure.

3.2.1.2. De beslissing tot terugleiding naar de grens is gestoeld op artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Er wordt verder aangegeven dat er een risico op onderduiken bestaat, daar de verzoekende partij na haar illegale binnenkomst geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming ingediend heeft binnen de door de wet voorziene termijn. Vervolgens wordt ingegaan op de specifieke situatie van de verzoekende partij.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, blijkt op het eerste gezicht niet. Evenmin blijkt *prima facie* een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande het bestreden bevel heeft betrokken. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch hij enkel kan nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

3.2.1.3. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing geen melding maakt van haar gezinsleven. De verzoekende partij verwijst in dit verband naar de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 8 van het EVRM.

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* nazicht in van de opgeworpen schending van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt het volgende:

"Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden."

Uit het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 september 2018 blijkt dat de verwerende partij de afwezigheid van een termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten gemotiveerd heeft op grond van artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan de verzoekende partij overeenkomstig artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet naar de grens worden teruggeleid. Tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 september 2018 werd geen beroep aangetekend. Bijgevolg is voormeld bevel om het grondgebied te verlaten definitief aanwezig in het rechtsverkeer.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dient te voldoen aan de door artikel 5 van de voormelde richtlijn opgelegde verplichtingen en de betrokkene daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49). Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals het gezinsleven en het belang van het kind vervat in artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door voormeld verdragsartikel worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66) als voor situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat voor het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met de voorgehouden relatie van de verzoekende partij, met name bij het

bevel om het grondgebied te verlaten van 19 september 2018. In voormelde beslissing wordt gesteld: *“Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 10.09.2018. HIJ verklaart geen minderjarige kinderen te hebben in België, noch andere familieleden, maar wel een duurzame relatie. Het begrip “familie- of gezinsleven” in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd, Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM, De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. De betrokkene heeft verklaard een duurzame relatie te hebben. Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bijgevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene.”* Op 19 september 2018 werd voormeld bevel ter kennis gebracht van de verzoekende partij. Gelet op de korte tijdsduur tussen huidige bestreden beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 september 2018 maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat een nieuwe beoordeling zich opdringt. In huidig verzoekschrift brengt de verzoekende partij geen stukken bij waaruit blijkt dat deze beoordeling van haar relatie niet meer actueel is. De verzoekende partij brengt ook geen stukken bij om haar relatie met mevrouw M. te staven, alhoewel ze verklaart dat ze al drie jaar een relatie onderhouden. Er blijkt ook niet dat ze samenwonen of een gemeenschappelijk huishouden hebben. De verzoekende partij beperkt zich tot algemene beweringen, hoewel zij de mogelijkheid had om stukken bij te brengen omtrent voormelde relatie. De verzoekende partij wijst enkel op het gegeven dat haar partner de Belgische nationaliteit heeft. Daargelaten de vraag of *in casu* de verzoekende partij een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt met mevrouw M., wijst de Raad erop dat de verzoekende partij en haar partner zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van de verzoekende partij er toe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108). Het gegeven dat mevrouw M. de Belgische nationaliteit heeft vormt op zich geen concreet element dat wijst op ernstige hinderpalen om het voorgehouden gezinsleven elders te voeren. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat haar partner enkel in België kan wonen. Daarenboven wordt niet aangetoond dat mevrouw M. bovendien niet regelmatig naar Albanië kan reizen om bij de verzoekende partij te zijn en er blijkt ook niet dat contact via de moderne communicatiemiddelen niet mogelijk is. De Raad benadrukt dat het EVRM geen recht voor gezinsleden omvat om de plaats te kiezen waar zij hun gezinsleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). De verzoekende partij maakt *prima facie* derhalve niet aannemelijk dat er sprake is van dwingende elementen die zouden kunnen doen besluiten tot het bestaan van uitzonderlijke omstandigheden in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak en die zouden leiden tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

De Raad brengt in herinnering dat artikel 8 van het EVRM niet verhindert dat staten voorwaarden vastleggen voor de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, noch dat zij een verwijderingsmaatregel nemen jegens de vreemdeling die niet aan de voorwaarden voldoet (RvS 18 mei 2009, nr. 193.380). Het precaire gezinsleven dat de verzoekende partij gedurende haar verblijf in België heeft opgebouwd weegt *in casu* minder zwaar door dan de belangen van de Belgische staat in het kader van de controle op de toegang en het verblijf op het grondgebied.

Voor zover de verzoekende partij van oordeel zou zijn dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op haar privéleven, dient de Raad vast te stellen dat zij geenszins *in concreto* aantoonbaar dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt. De verzoekende partij voert enkel in algemene termen aan dat het centrum van haar belangen zich in België situeert.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt derhalve *prima facie* niet.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij in Albanië geen enkele opvang zal hebben, noch vanuit financieel, moreel of sociaal oogpunt, wijst de Raad erop dat dit een blote bewering is die door geen enkel begin van bewijs wordt gestaafd. In hetzelfde verzoekschrift verklaart de verzoekende partij daarenboven dat ze ten laste is van haar familieleden in Europa. Gelet op voormelde gegevens toont de verzoekende partij niet aan waarom zij ook niet vanuit Albanië ten laste kan zijn van deze personen, nu ze zelf aangeeft dat deze personen niet in België wonen.

Het door de verzoekende partij geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening moet houden met het hoger belang van het kind, met het gezins- en familieleven en met de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij. Voorts maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het belang van het kind geschonden is, nu er geen kinderen in het dossier vermeld worden noch in het verzoekschrift van de verzoekende partij. Er blijkt evenmin dat de verzoekende partij enig ernstig gezondheidsprobleem heeft dat de verwerende partij over het hoofd zou hebben gezien. Er kan derhalve *prima facie* niet worden vastgesteld dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij *prima facie* niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

3.2.1.4. Wat de schending van artikel 3 EVRM betreft, moet de verzoekende partij aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). In het kader van artikel 3 van het EVRM haalt de verzoekende partij haar vrees aan voor bloedwraak door de familie G. Op 4 oktober 2018 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in. Ook hier beroept ze zich op bloedwraak door de familie G. Op 12 november 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 7 december 2018 met nummer 213 854 weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Uit voormeld arrest blijkt dat verzoekers vrees voor bloedwraak als niet geloofwaardig wordt beschouwd. Betreffende de verwijzing naar artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad voorts vast dat de verzoekende partij, naast de hoger ongeloofwaardig bevonden vrees voor bloedwraak door de familie G., geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon.

3.2.1.5. Waar de verzoekende partij in een volgend onderdeel de schending van artikel 6 van het EVRM aanvoert omdat zij door de bestreden beslissing niet toegelaten zal worden zich persoonlijk te verdedigen voor de strafrechter, merkt de Raad het volgende op. Vooreerst blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Cassatie (Cass. (2e k.) AR P.01.0687.N, 4 september 2001; <http://www.cass.be> (18 oktober 2001); A.J.T. 2001-02, 577, noot DE GRYSE, B.; Arr.Cass. 2001, afl. 7, 1387; Pas. 2001, afl. 9-10, 1336; RW 2001-02, 781 en <http://www.rw.be> (2 februari 2002), noot VANDEPLAS, A.) dat een beklaagde, niettegenstaande artikel 182, §2 van het wetboek van Strafvordering, over de mogelijkheid moet beschikken om, zonder daar zelf bij aanwezig te zijn, zich te laten vertegenwoordigen door een advocaat. Evenmin blijkt dat haar advocaat de belangen van verzoekende partij in de strafprocedure niet naar behoren zou kunnen behartigen en dat dienaangaande niet zou kunnen worden overlegd, gelet op de moderne communicatiemiddelen die heden ten dage ter beschikking staan. De Raad wijst er bovendien op dat de Vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel voorziet waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde zodat wanneer persoonlijke verschijning toch vereist zou zijn, er niets aan in de weg staat

dat verzoekende partij dergelijke vraag richt tot het bestuur. Een schending van artikel 6 van het EVRM wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij ook aangeeft dat ze het grondgebied niet mag verlaten gelet op de voorwaardelijke invrijheidsstelling, merkt de Raad dat uit geen enkel stuk dat heden voorligt blijkt dat een dergelijke voorwaarde werd opgelegd. Evenmin blijkt dit uit de stukken die de verzoekende partij ter terechtzitting heeft neergelegd. De voorlopige invrijheidsstelling die aan de verzoekende partij werd toegekend is *in casu* het gevolg van een beslissing van de directeur van de gevangenis van Antwerpen omdat het straftotaal minder dan drie jaar bedraagt. Uit niets blijkt dat één van de voorwaarden van de gevangenisdirecteur is dat de verzoekende partij het grondgebied niet mag verlaten. Integendeel, op het document betreffende de vrijstellingsmodaliteiten wordt aangegeven: “*verwijdering of overname door DVZ is mogelijk vanaf 31/08/2018 tot 08/11/2018*”.

3.2.1.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er *prima facie* niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.2.1.7. De verzoekende partij voert tevens de schending aan van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, maar laat na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormeld wetsartikel schendt. Bijgevolg is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

3.3. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS